

Que sous le tendre myrte à la rose mêlé
L'agréable plaisir n'aille d'un pas ailé,
Ou que le temps aussi, d'un vol plus prompt encore,
Sur nos têtes ne passe et ne les décolore !

Phébé, ô Cynthia, dès sa saison première,
Mon ami fut épris de ta belle lumière ;
Dans leur cercle observant tes visages divers,
Sous ta douce influence il composait ses vers.
Par dessus Nise, Eryx, Scyre et la sablonneuse
Iolcos, le Tmolus et la grande Epidaure,
Et la verte Cydon, sa piété honore
Ce rocher de Latmos où tu fus amoureuse.

Puisque douleur le point et l'ennui de tristesse,
Ne l'abandonne pas, toi sa chère déesse :
Allège son souci, que dans son âme passe
Cette éclatante paix qui règne sur ta face !
Alors ses chalumeaux, en leurs rustiques sons,
Hardis surmonteront les antiques chansons
Des cithares et luths, des poètes et pères
Qui les yeux ravissaient des monstres et Cerbères ;
Car de ton frère archer la prophétique rage
Qui agite les rains du pénée feuillage,
Jamais enfant mortel ne la porta si forte
Comme mon ami doux dedans son cœur la porte.

JEAN MORÉAS

ΕΙΣ ΤΟΝ JEAN MORÉAS

ΤΟΝ ΠΕΡΙΔΟΕΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΤΗΣ ΕΠΙΦΥΛΗΣ

Απο τὰ βάθη τῶν αἰώνων σέρνεις
Τὴν Ἀρμονία καὶ μέσα σου τὴν κλεῖς
Καὶ σὰν θεοπνευσμένος Περικλῆς
Καινούργιους Παρθενῶνας ξαναφέρνεις.

Δόξα εἶν' ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος, Δόξα
Καὶ σύ, ποῦ ἀντρειομένα τὸν κρατεῖς,
Καὶ ψάλλεις σὰν Ὀλύμπιος ποιητής,
Τὴν Κύπριδα καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τόξα.

✽

Στὸ νέο φῶς ἀπὸ πεντάμαχρους καιρῶς
Χύνει φανταχτερές, χρυσῆς ἀκτίνες,
Τὸ θεῖο φῶς ποῦ οἱ Νύφες κ' οἱ Σειρῆνες
Ἀφίνουν σὲ τραγούδια καὶ χορούς.

Καὶ στὸ πλευρό των σὺ λαμποκοπᾷς
Μὲ τὴν ἀνθοπλεγμένη σου τῇ Λύρα,
Καὶ στοὺς χορούς καὶ στὰ τραγούδια γύρα,
Ἦχους καὶ τόνους παναρμόνιους σκορπᾷς.

✽

Ἐκεῖ ποῦ ἡ ρεματιά περνᾷ καὶ κλαίει
Στῆς πρωτινῆς κρυστάλλινες πηγές,
Σὺ πίνεις καὶ μεθᾷς ἀπὸ ἑμορφιῆς
Κι' ἀκοῦς τὴ φύση τὴν τρανὴ τί κρυφολέει.

Κῆχτρας κιἀγάπης τρόπαια ξεθάφτεις,
Καὶ ξαναζωντανεύεις τοὺς θεούς,
Καὶ μέσα στοὺς ἐρηπωμένους των ναοὺς
Ἀκοίμητη λαμπάδα πάλι ἀνάφτεις.

✽

Τὸ αἰθέριο τραγοῦδι σου ἀντηχεῖ
Τῇ δίψα ποῦ ἔχουν τὰ ὄνειρα κ' οἱ πόθοι
Καὶ τὸ μαντεῖο τῆς ψυχῆς τὸ κρυφονοιῶθει
— Ἡ ἄφθαρτη κιἀγέραστη ψυχή. —

Καὶ τοὺς ἀθώους πόνους συμπονεῖ
Καὶ χύνει δάκρυα πύρινα μαζύ σου,
Ὅταν βγαλμένη μέσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ σου
Κλαίει, ἡ μοιρολογίτρα σου φωνή.

✽

ὦ! Ποιὸς ἀπὸ τῇ Λύρα σου σκοπός! ὦ, ποιά
Πνοὴ θριάμβου στὰ οὐράνια φτάνει!
Ἐκεῖ ποῦ ἓνα μυριόχρωμο στεφάνι
Λάμπει μὲ δαφναμάραντα κλαδιά.

Ἐκεῖ ποῦ δίπλα λύρας φωτεινῆς
Ἀθάνατα τραγούδια ἡχολογοῦνε,
Ποῦ ἀστέρια οἱ ποιηταὶ σὲ καρτεροῦνε,
Ἄστρο καὶ σὺ τῆς Λύρας νὰ γενῇς!

(Μάιος 1897)

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ